Gestolen levens

Eerste druk, februari 2011
© 2011 Ronald L. Israël

ISBN: 978-90-484-9013-4
NUR: 332

Uitgever: Literoza, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Ronald L. Israël

Gestolen levens

Als Donald de Jong na meer dan vijfenzestig jaar plotseling benaderd wordt door jeugdvriend Harry Steur, raakt hij ongewild betrokken bij gevaarlijke criminele praktijken.

Gestolen levens is de vijfde avonturenroman van de onder het pseudoniem Louis Franken schrijvende laatbloeier Ronald L. Israël.

In zijn nieuwe boek wisselen fictie en feit elkaar af. Donald de Jong, de hoofdpersoon, is het alter ego van de schrijver. Op die manier kon hij het verhaal met autobiografische elementen doorspekken.

Het fictieve deel van de plot omvat drie samenhangende verhaallijnen: mensenhandel, valsemunterij en de jacht op een verkrachtende seriemoordenaar. De schrijver voert de lezer onder meer mee naar het Belgische Deinze en de badplaats Knokke-Het Zoute.

Tijdens de heftige en soms angstaanjagende gebeurtenissen beleeft Donald de Jong meerdere flashbacks, die alle te maken hebben met herinneringen aan zijn jaren als joodse jongen voor, tijdens en na de Tweede Wereldoorlog.

Bij het opsporen en ontmaskeren van de criminelen speelt het speurdersduo Rudy Stouthart en zijn vrouw Diana Stouthart-Dingemanse, bekend uit eerdere avonturen, in opdracht van de AIVD een cruciale rol.

De lezer wordt, net als Donald de Jong, ongewild getuige van en meegezogen in dit superspannende avontuur.

Verantwoording

Met het schrijven van dit boek heb ik een belofte aan mijn vrouw en kinderen ingelost.

Herhaaldelijk hebben zij mij gevraagd naar mijn leven voor, tijdens en na de Tweede Wereldoorlog.

Ik heb die boot lang afgehouden, omdat ik het gevoel had zo'n autobiografisch document niet te kunnen realiseren. Niet alleen omdat het toch een gevoelig onderwerp is, maar ook omdat ik dit deel van mijn jeugd niet volledig in chronologische volgorde in mijn geheugen heb.

Totdat iemand voorstelde de feitelijke gebeurtenissen 'in te bedden' in een fíctief verhaal. *Faction* noemt men dat tegenwoordig, en menig schrijver is mij daarin reeds voorgegaan. Na lang aarzelen heb ik besloten de uitdaging aan te gaan. Maar dan moest ik wél materiaal voor een spannende plot hebben. In mijn krant stuitte ik op een aantal artikelen die mijn aandacht trokken: illegale mensenhandel en de productie en verspreiding van vals geld. *Et voilà,* de ingrediënten voor een spannende, avontuurlijke thriller; het fictieve deel.

Om de link met het feitelijke deel te leggen heb ik gebruikgemaakt van een alter ego. Hiermee bereikte ik dat ikzelf weliswaar de protagonist ben, maar onder een gefingeerde naam: Donald de Jong.

Dat deed ik ook met de andere 'echte' personen en plaatsnamen. Onherkenbaar voor de willekeurige lezer, herkenbaar voor intimi, met name familie en vrienden. Door gebruik te maken van flashbacks kon ik het ontbreken van de chronologie omzeilen.

De herinneringen die Donald de Jong heeft, worden opgewekt door gebeurtenissen in het fictieve deel van het verhaal. Dat impliceert uiteraard dat niet de hele geschiedenis van mijn jeugd kan worden weergegeven. Alles in de flashbacks is echter wel waar gebeurd, al heb ik sommige gebeurtenissen (misschien onbewust) een tikkeltje 'gekleurd'.

Ik hoop desondanks dat de lezer een goed beeld krijgt van mijn leven als onderduiker in die bange jaren van de oorlog en dat het geheel de nodige spanning oplevert.

Overigens zijn alle fictieve personen en gebeurtenissen aan mijn

fantasie ontsproten. Overeenkomsten met bestaande personen en situaties berusten derhalve op louter toeval.

Deze verantwoording zou niet compleet zijn zonder een paar namen van dierbare mensen te noemen.

Graag bedank ik mijn lieve vrouw, die als Roos een belangrijke rol in het boek speelt, voor haar geduld als ik weer eens geen tijd voor haar had omdat ik zo nodig moest schrijven. Sorry lieverd!

Mijn bijzondere waardering gaat uit naar Janneke Lambooij. Op mijn verzoek heeft zij het manuscript van dit boek geredigeerd. Voor de grondige wijze waarop zij zich van deze pittige taak gekweten heeft, ben ik oprecht dankbaar en heb ik diep respect.

Ik hoop dat mijn kinderen, van wie er twee ook een rol spelen als Els en Fred, tevreden zijn met het resultaat van mijn schrijverij.

Veenendaal 2011, Ronald L. Israël

Proloog

Ik ben Donald de Jong. Dat is niet mijn echte naam, het is de naam van een alter ego waarachter ik mij, om persoonlijke redenen, verscholen heb.

De gebeurtenissen waarin ik onbedoeld en ongewild verzeild raakte, hebben een aantal herinneringen aan mijn jeugd losgemaakt. Om die herinneringen in de juiste context te plaatsen heb ik in vogelvlucht de geschiedenis van mijn familie en mijn plaats daarin geschetst.

Ik ben inmiddels midden zeventig, kind uit een oud joods geslacht dat afkomstig is uit de Betuwe.

Mijn achterneef, laat ik hem Eduard noemen, heeft na een drie jaar durend onderzoek de stamboom van ons geslacht opgetekend en tot leven gebracht in de familiekroniek *Kinderen van Salomon uit O.*

Eduard draagt zijn boek op aan alle familieleden die de oorlog niet hebben overleefd. Ik citeer:

Het boek beschrijft de anderhalve eeuw leven van een eenvoudige familie van sappelende joden, die zich zeer thuis voelen in de lage landen aan de zee.

Onze geschiedenis begint, voor zover de kroniekschrijver heeft kunnen achterhalen, met het oudste familiedocument uit 1820, met daarin het overlijden van mijn oudst bekende voorvader.

En met dat document begint de kroniek en is de toon gezet. Eduard schrijft zijn verhaal in briefvorm aan zijn en mijn overgrootvader Salomon, achterkleinzoon van onze oudste voorvader. Veel is er niet bekend over deze voorvader. Wat de kroniekschrijver uiteindelijk heeft ontdekt, is een grafsteen in B. Daar ligt hij begraven, mijn bet-over-over-overgrootvader, als *chower* (een rabbijnse titel) een man van aanzien in de joodse gemeenschap van zijn tijd. En daar begint de geschiedenis van mijn familie.

Wie mij ontmoet, maakt kennis met een man met (eerlijk is eerlijk) wisselende karaktereigenschappen. Ik kan zowel vriendelijk en voorkomend zijn als opvliegend en driftig. En hoewel dat laatste door

de jaren enigszins is afgevlakt, kan er toch van tijd tot tijd, onder bepaalde omstandigheden, een flinke uitbarsting plaatsvinden.

Het heeft weinig zin binnen het bestek van deze schets de hele stamboom uit de doeken te doen: een boekwerk van ruim tweehonderd pagina's.

Ik volsta met te melden dat ik tot de zesde generatie behoor, als zoon van mijn vader N. (1904-1944) en mijn moeder F. (1906-1937). En dat ik een oudere broer A., een jongere zus E. en een halfzus C. heb, de laatste uit het tweede huwelijk van mijn vader met de jonge Friezin S.

Jawel, wij hebben de oorlog overleefd. Mijn vader helaas niet; behalve dat hij joods was, was hij ook nog heel actief betrokken bij het verzet. Toen hij ondergedoken zat in Amsterdam-Noord werd hij op 15 augustus 1944 door Robertson, secretaris van Rost van Tonningen, doodgeschoten.

Ik was al vanaf begin 1943 als Donald Visser ondergedoken in een klein dorp in het noorden van Friesland. Een dorp waar op zeker ogenblik ruim tien procent van de bevolking uit ondergedoken joden en verzetsmensen bestond. En daar krijg je dan als negenjarige jongen het treurige bericht te horen dat je vader dood is. Zoiets dringt daar en dan niet echt tot je door. Ik weet nog dat ik plichtmatig huilde. Dat doe je immers, als er iemand overleden is. Echt bedroefd was ik niet. In mijn hart verwachtte ik papa na de oorlog weer terug te zien. En met die kindergedachte heb ik nog jaren nadien rondgelopen. Hoewel ik intussen heb geleerd daarmee om te gaan, blijft het me tot op de huidige dag achtervolgen. Ook al merkt de kroniekschrijver op dat *degene die met Donald kennismaakt, hem ervaart als een blijmoedig, evenwichtig mens, niet worstelend met zijn identiteit, omdat hij zich allereerst 'gewoon mens' voelt.* Terecht? Misschien worstel ik inderdaad niet met mijn identiteit. Ik ben daar aardig mee in het reine gekomen nadat ik het geloof van mijn kinderjaren als volwassene opnieuw ontdekte en tot mijn persoonlijk eigendom maakte. En daarna als 'gewoon mens' mijn bestemming en een baan vond. En met mijn lieve Roos een gezin stichtte met drie fijne kinderen, Fred, Tom en Els. Maar daar is wel wat aan voorafgegaan.

Mijn leven is begonnen op 3 maart 1935, ik ben een zondagskind. Vraag me niet hoe de geboorte verliep, want daar kan ik me niets van herinneren, zoals ik mij ook vrijwel niets van mijn vroegste jaren herinner. Dat mijn moeder overleed toen ik twee was, heb ik van horen zeggen. Enkele door haar geschreven boeken en een aantal korte verhalen bewaar ik als een kostbaar bezit. Na haar overlijden – mijn zus E. was net een jaar oud, broer A. vier – kwamen de huishoudsters, die de een na de ander vertrokken, soms met medeneming van een deel van de huisraad en/of het weinige geld. We leefden in de nadagen van de crisisjaren, onder armoedige omstandigheden in Amsterdam. Een van mijn vroegste herinneringen is het geluid van – hoog in de lucht nauwelijks zichtbare – drommen dreunende vliegtuigen: het begin van de Tweede Wereldoorlog.

Een oorlog die ons dwong de gehate davidsster op onze kleding te dragen. Een oorlog die mijn vader dwong een gemengd huwelijk met de uit Friesland binnengekomen huishoudster aan te gaan, om deportatie te voorkomen. Mem, noemden wij onze stiefmoeder, die mijn vader onvoorwaardelijk liefhad. Uit het huwelijk werd mijn halfzus C. geboren.

Een oorlog die het gezin kapot zou maken en uit elkaar zou drijven. A. verhuisde eerst naar Limburg en kwam later onder meer via Z. en H. in het Friese Murmerwoude terecht. Een verblijf waaraan hij geen prettige herinneringen bewaart, is bij het zwaar christelijke gezin in H., dat hem niet bepaald naar de leer van hun geloof behandelde.

E. belandde, eveneens na omzwervingen, bij een gezin in H., waarover ze ooit opmerkte: *'Maar die mensen waren niet zo aardig, ook al mag je zoiets eigenlijk niet zeggen.'* En Mem bleef alleen met een klein kind achter in Amsterdam.

Ikzelf ben er nog het beste afgekomen. Een vriendin van Mem heeft ervoor gezorgd dat ik liefderijk werd opgenomen in het gezin H. in Bontegea, een vlek op de kaart in het hoge noorden van Friesland, een oord van mensen met het hart op de goede plaats.

Tot aan de bevrijding woonde 'Donald Visser' daar als 'evacué' en 'niemand' wist dat dit bijdehante, spraakzame knulletje van acht joods was. Na drie maanden sprak ik vloeiend Fries, zij het met een

brouwende r, iets wat een echte Fries niet kan. Ik ging openlijk naar de kleine openbare dorpsschool en speelde met vriendjes; we knikkerden, hoepelden met oude fietswielen zonder banden, gingen eieren zoeken en stiekem zwemmen en we jatten appels. En ik kreeg een hondje, Pukkie. Ik ging naar de kerk en naar zondagsschool. Het lied 'De Heer is mijn Herder' is nog altijd een aangename herinnering aan die vrijwel onbekommerde kinderjaren. Ik kreeg een spiksplinternieuwe polsstok met mijn naam erop en ben meermalen 'pootjenat' (en natter!) thuis gekomen. En niemand die dat erg vond, want dat hoorde erbij als je ging polsspringen.

Wat tot op de dag van vandaag diepe indruk op mij gemaakt heeft en in mijn geheugen gegrift staat, was de nachtelijke razzia in Bontegea, tegen het einde van de oorlog. Nog altijd zie ik de groene ogen van de Duitse soldaat die mij, liggend in de bedstee, aankeken en zich vervolgens van mij afwendden; ik werd niet gezocht maar mijn hart bonsde in mijn keel.

Egbert Bosma, de jonge, in de illegaliteit actieve, bij ons inwonende onderduiker, werd wel gezocht, gevonden en veertien dagen voor de bevrijding terechtgesteld. Veel andere onderduikers bleven gelukkig gespaard die nacht. Een herinnering om nooit te vergeten.

Ook voor mij kwam de bevrijding met voorbij rollende tanks en kauwgum kauwende en sigaretten rokende Canadezen, nonchalant gezeten op hun ronkende Harley Davidsons.

Maar de smaak van wittebrood en kauwgum is vermengd met de bittere teleurstelling van het einde van mijn verblijf in Bontegea. Immers, het gezin dat mij zo dierbaar was geworden en dat mij een warm thuis had geboden, moest ik verlaten. Dat kon toch niet!

Ik hóórde bij die mensen. Dit was mijn familie. En zo denk ik er nog steeds over. Het contact met de kinderen H., de derde generatie, kleinkinderen van beppe Froukje en kinderen van oom Douwe en zijn vrouw tante Eeke, woonachtig in Amsterdam en op het eiland Terschelling, is door de jaren heen intact gebleven. Ik beschouw dat drietal en hun aanhang als mijn jongere zussen en broer en dat is wederkerig; er bestaat een hechte band tussen ons.

Terug in Amsterdam bij Mem waren we (enige tijd) allemaal weer

samen. Allemaal, zonder papa. Het zou nog lang duren voor ik besefte dat ik hem nooit terug zou zien…

Door allerlei omstandigheden zijn wij daarna weer van elkaar gescheiden. Ik kwam in kinderhuizen in Amsterdam en Amersfoort terecht en woonde daarna een aantal jaren bij een oom en tante in Zutphen. Het mag duidelijk zijn: veel hebben wij elkaar in onze jeugd niet gezien. Pas later, wij waren intussen volwassen geworden en getrouwd, kwamen wij in de gelegenheid de familieband te herstellen.

Vele van mijn familieleden, van wie ik de meesten nooit gekend heb, hebben de oorlog, die in veel gezinnen diepe wonden heeft geslagen die nog altijd niet geheeld zijn, niet overleefd. Je blijft met vraagtekens zitten: al die gestolen levens, waarom zij wel en ik niet?

Maar het leven gaat ondanks alles 'gewoon' door.

Ook na het bizarre avontuur dat als *Gestolen levens* is opgetekend en waarin ik nolens volens een rol heb gespeeld.

Hoofdstuk 1

Donald zat in de tuin. Het was de avond van een zonovergoten, warme en lome nazomerdag.

De zon was al achter de huizen aan de overkant verdwenen, maar het werd nauwelijks minder warm. Donald staarde gedachteloos naar een duif die op de grond etenswaardige dingen oppikte. De rode wijn, een mooie, ronde chardonnay, fonkelde in het glas dat hij in zijn hand hield. Het draadloze telefoontoestel dat op de tuintafel lag, begon een bekende melodie te spelen. Hij keek zijn vrouw Roos aan, maar die was druk met het oplossen van een van de puzzels uit het boekje op haar schoot en leek niet van zins het gesprek aan te nemen. Met een licht en onverklaarbaar gevoel van ergernis nam Donald het toestel op, drukte het groene symbooltje in en hield het telefoontje tegen zijn oor.

'Hallo, spreek ik met Donald de Jong?' klonk een onbekende stem.

'Hm, ja,' bromde Donald, weinig toeschietelijk; weer zo'n callcenter zeker, vermoedde hij.

'Luister, je spreekt met Harry Steur.' Donald haalde in verwarring een hand door zijn dunne, gemillimeterde haar. Wie was Harry Steur in 's hemelsnaam? 'Hé, hoor je me?' riep de stem in zijn oor.

Verroest, Harry Steur, ja natuurlijk, ging het door Donald heen. 'Ja, ja sorry, ik kon me even niet zo gauw herinneren wie je bent. Het is zo lang geleden,' antwoordde Donald. Intussen vroeg hij zich, nog altijd verbaasd, af hoe Harry aan zijn telefoonnummer was gekomen. *Hoe kan hij weten dat ik in Weijnendael woon, na meer dan zestig jaar en onder een andere naam? Indertijd was ik immers Donald Visser.*

Het antwoord kwam onmiddellijk en ongevraagd: 'Ik heb wat rondgebeld in Bontegea en daar kwam ik via via aan de weet hoe je in het echt heet en waar je uithangt,' zei Harry, op een toon alsof het de gewoonste zaak van de wereld was dat je iemand die je ruim zestig jaar niet gesproken had, onvoorbereid opbelde.

Het eerst wat vage beeld was intussen glashelder geworden. Voor Donalds geestesoog verscheen een kleine, blonde jongen, een echte

dondersteen: Harry Steur, de tienjarige evacué uit Rotterdam, die net als hijzelf de laatste jaren van de Tweede Wereldoorlog in het Friese dorp Bontegea doorgebracht had. Herinneringen besprongen hem met onverwachte hevigheid.

Het kleine dorp in het hoge noorden van Friesland was een waar toevluchtsoord geweest voor onderduikers en evacués in die bange jaren. Ongeveer tien procent van de inwoners was in die tijd 'Hollandse import'. Donald zelf was daar één van, als joods onderduikertje. Eén van zijn vrienden was Harry Steur. Een vriend die er zijn mocht, die eruit sprong. Anders gezegd: een jongen die, in meerdere opzichten, uit de toon viel.

Net als Donald en nog een paar Hollandse jongens en meisjes, ging Harry met de Friese kinderen naar de kleine openbare dorpsschool, waar meester Hiele Holwerda de scepter zwaaide. Maar Harry was anders dan de rest. Obstinaat en brutaal, een jongen met een eigen wil. Het lukte niemand goed greep op hem te krijgen, niet de pleegfamilie, niet meester Holwerda. En het was meer dan kattenkwaad wat hij uithaalde. Harry kon liegen alsof het gedrukt stond, en hij was niet altijd eerlijk. Vanaf de allereerste keer dat hij betrapt was op het stelen van een paar kroontjespennen tot het moment dat hij na de bevrijding Bontegea verliet, kwamen dergelijke kruimeldiefstalletjes voor, waarbij hij strijk en zet volhield dat hij vals beschuldigd was, ook al lag het bewijs er duimendik bovenop.

Toch vonden Donald en zijn vrienden Harry geen slechterik. En daar stak een kern van waarheid in. Hij was simpelweg het product van zijn omgeving en van de oorlogssituatie.

Hij kwam uit een Rotterdamse volkswijk, waar men het niet zo nauw nam met het mijn en dijn. Zeker niet in een tijd dat alles op de bon en dus slecht of geheel niet verkrijgbaar was. Wat deed je dan al niet om in leven te blijven? En juist om zijn manier van doen was Harry ongemeen populair bij de jongens op het schoolplein en daarbuiten. Immers, Harry kon alles en hij durfde alles.

Appels jatten uit de boomgaard van de pastorie waar dominee met zijn gezin woonde? Harry was de eerste die over het hek klom. En hij was de laatste die terugkwam, zijn zakken uitpuilend van de verboden

vruchten. Zwemmen in de vaart? Voor Harry was het de gewoonste zaak van de wereld zich spiernaakt uit te kleden – ook al waren er meisjes bij – en zo in het water te springen. Donald herinnerde zich het tafereel levendig. Zelf werd hij voor bangeschijter uitgemaakt, omdat hij niet kon zwemmen en daarom niet uit de kleren en het water in ging. Ze zeiden dat hij in zijn broek piste van angst en zo werd hij 'Donald Visser broekjespisser'. Harry genoot ervan na het verfrissende bad naakt en nat de gillende en giechelende meisjes achterna te zitten, ze op de grond te gooien en met ze in het gras te rollebollen. Donald kreeg zelfs nu nog een kleur van (plaatsvervangende) schaamte.

Op het schoolplein was Harry altijd degene die met de meeste knikkers rondliep. Zelfs al won hij heel vaak, dan verklaarde dat nog niet hoe hij aan het aantal kwam waarmee hij in zijn samengeknoopte zakdoek rondliep. Sommige kinderen verdachten hem dan van diefstal, als ze knikkers misten. Maar daar moest je Harry niet van betichten, want dan kon je rekenen op een vechtpartij, waarbij Harry de gemeenste trucjes gebruikte, zodat je ook daar het onderspit moest delven.

Donald haalde opnieuw een hand door zijn korte, aan de slapen grijzende haar. Deze Harry, meer dan zestig jaar later, belde hem nu op. Donald was benieuwd naar het waarom van dit plotselinge telefoontje. Ook nu kwam het antwoord voordat de vraag gesteld werd.

'Ik ben op zoek naar een betrouwbaar adres waar ik tijdelijk een paar vluchtelingetjes kan onderbrengen,' begon Harry. 'En omdat jij weet wat het is om vluchteling te zijn, dacht ik aan jou,' vervolgde hij met opgewekte stem.

Donald wist zo gauw niet hoe hij hierop moest reageren. 'Waarom doe je het zelf niet?' was het eerste wat hij kon bedenken.

'Sorry, maar dat gaat niet. Weet je, ik heb momenteel geen vaste woon- of verblijfplaats,' reageerde Harry vlot, 'ik ben alleen en zwerf zo'n beetje, zwerf de wereld rond, snap je?'

'En waar zit je nu dan?' vroeg Donald om tijd te winnen.

'Ik zit in Weijnendael,' klonk het rustige maar verrassende antwoord.

‘Ik logeer samen met mijn twee protegeetjes in het Ibis-hotel hier.’ Harry zweeg even en vervolgde toen met dringende stem: ‘Je moet me helpen, man. Het gaat maar om een paar dagen. Enne… je wordt er goed voor betaald. Een slaapplek, overdag wat te eten en een beetje op ze passen. Krijg je driehonderd euro voor. Eitje toch!?’

‘Ik weet het niet, hoor,’ aarzelde Donald.

‘Toe man, oude vrienden, help me alsjeblieft,’ speelde Harry op zijn gemoed.

Hij is geen spat veranderd, dacht Donald. Hij zei: ‘Oké, blijf aan de lijn, dan overleg ik even met mijn vrouw.’

‘Ik wacht,’ antwoordde Harry rustig.

Donald had twee minuten nodig om zijn vrouw Roos min of meer te overtuigen. ‘Als je denkt dat je die man daarmee kunt helpen,’ gaf ze schoorvoetend toe, ‘dan moet je dat doen. We moeten het dan maar samen zien te redden.’

En zo kon het gebeuren dat nog geen uur later Harry Steur, vierenzeventig jaar oud inmiddels, maar herkenbaar dezelfde, blond, harde blauwe ogen, een vierkante kin en een ontwapenende lach op zijn gezicht, voor de deur stond. Achter hem stonden twee piepjonge, uiterst verlegen Oost-Europese meisjes, die volgens Harry als au pairs zouden gaan werken, maar nog niet over de benodigde papieren beschikten. Dat ze dus illegaal in het land waren, daar wilde Harry niets van horen. De meisjes werden naar hun kamer gebracht en Harry nam de uitnodiging een kop koffie te blijven drinken na enig aandringen aan.

Al gauw verplaatste het gesprek zich via het verleden naar het heden. Nieuwsgierig als hij was, wilde Harry ‘alles’ over het huidige gezin De Jong weten. Roos vertelde trots hoe goed het met de drie kinderen, Els, Fred en Tom, ging, wat ze deden en waar ze woonden, de hiaten aangevuld door Donald. Het werd een aangenaam en geanimeerd halfuurtje. Ten slotte stond Harry op. Na de belofte dat hij spoedig zou doorgeven wat er verder met de meisjes zou gaan gebeuren, was hij weldra vertrokken.